

Arrest

**nr. 105 170 van 17 juni 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn, op 4 maart 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. GYSEMBERG, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 2 februari 2012 het Rijk binnen en dienden op 3 februari 2012 een asielaanvraag in. Op 30 januari 2013 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2.1. De bestreden beslissing voor mijnheer P.O. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Mongoolse nationaliteit en bent u afkomstig uit Jargalant in de provincie Khovd. U bent boeddhist. Begin 2006 leerde u uw huidige echtgenote kennen. Zij is moslima. In juli 2006 bracht u voor het eerst een bezoek aan haar familie in Tarialan, het dorp waarvan uw echtgenote afkomstig is. Haar familie was tegen jullie relatie omwille van het verschil in godsdienst. U werd er geslagen door haar twee broers. Op vraag van uw echtgenote stapte u toen niet naar de politie. Uw echtgenote bleef bij haar familie wonen en jullie spraken in het geheim met elkaar af. In de lente van 2007 vluchtte uw echtgenote weg van haar familie en trok in bij u. Na de geboorte van jullie eerste kind in oktober 2007 trokken jullie in bij uw moeder. Ook zij accepteerde jullie relatie niet. In februari 2009 werd jullie tweede kind geboren. Via een vriendin vernam uw echtgenote dat haar broer op 4 augustus 2011 in het huwelijksbootje zou stappen. Jullie dachten dat het een goed moment zou zijn om de ruzie bij te leggen en gingen de dag voor het huwelijk naar Tarialan. Tijdens het huwelijksfeest ontstond er echter opnieuw ruzie tussen u en haar broers. Er werd gevochten en u kreeg een messteek in de rug. U vluchtte met uw vrouw en kinderen terug naar Jargalant. Omdat de politie corrupt is diende u geen klacht in. Daarna kreeg u telefonische doodsb bedreigingen van uw schoonbroers. Uit angst dat u bij een volgende confrontatie met uw schoonfamilie zou worden vermoord of zelf iemand zou vermoorden besloot u Mongolië te ontvluchten. Op 20 januari 2012 reisde u samen met uw echtgenote en twee kinderen met de trein van Mongolië naar Moskou, waar u vijf dagen later aankwam. U werd er opgewacht door een handlanger van de smokkelaar die u in Mongolië had gecontacteerd. Na één overnachting werd u met een voertuig naar België gebracht. Op 3 februari 2012 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U legde geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming gegrond te maken.

De Conventie van Genève, alsook de kwalificatierichtlijn, heeft als doel bescherming te bieden aan een persoon die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

U maakte niet aannemelijke dat u niet kon rekenen op de bescherming van de Mongoolse autoriteiten. In juli 2006 werd u in Tarialan geslagen door twee broers van uw echtgenote. U ging echter niet naar de politie. In augustus 2011 werd u opnieuw geslagen door de broers van uw echtgenote. Ook kreeg u een messteek in de rug. Wederom deed u geen beroep op uw eigen autoriteiten voor bescherming. Tot twee maal toe liet u na een klacht in te dienen bij de Mongoolse politie. U verklaarde dat uw echtgenote u vroeg om niet naar de politie te stappen. Bovendien zou de politie volgens u zeer corrupt zijn en was u er zeker van dat u niet geholpen zou worden (zie gehoorverslag CGVS pp. 3, 9). Dit is echter een blote bewering van uwentwege die u nergens op stoelt, daar u op geen enkele manier de hulp van de Mongoolse autoriteiten inriep. Aldus dient te worden geoordeeld dat u de mogelijkheden om bescherming te vinden in uw land van herkomst onvoldoende heeft aangesproken, temeer omdat u als boeddhist tot de religieuze meerderheid in Mongolië behoort er van u verwacht kan worden dat u op zijn minst een poging zou doen om een redelijke bescherming te verkrijgen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de problemen die u naar voren bracht het lokale niveau niet overstijgen. Zowel in 2006 als in 2011 werd u aangevallen in Tarialan, bij de familie van uw echtgenote thuis. Ondanks de vaststelling dat u na de laatste aanval nog vijf maanden in Jargalant kon wonen zonder dat uw schoonfamilie u daar kwam opzoeken, vreest u toch dat ze uw adres daar zouden te weten komen en u opnieuw problemen zouden bezorgen. U bracht echter geen enkel concreet element aan dat hierop wijst. U zou telefonisch bedreigd geweest zijn door uw schoonfamilie. Ze zouden u gezegd hebben dat ze u zouden vermoorden (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Toch hebben ze geen enkele serieuze poging ondernomen om u te vinden. Er is bijgevolg geen gegronde reden waarom u niet in Jargalant of elders in Mongolië zou kunnen wonen. Wanneer u gevraagd werd waarom u niet in een andere stad in Mongolië, bijvoorbeeld Ulaanbaatar, zou kunnen wonen, stelde u dat u en uw vrouw daar geen werk zouden vinden, dat jullie daar geen familie of kennissen hebt en dat iedereen wel eens de hoofdstad bezoekt. Deze zijn geen voldoende argumenten om aan te tonen dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen.

Tenslotte bent u niet in het bezit van enig reis en/of identiteitsdocument, waardoor uw reisweg en/of identiteit niet kunnen worden gecotroleerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2.2. De bestreden beslissing voor mevrouw J.N. (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Mongoolse nationaliteit. Op 20 januari 2012 hebt u uw land van herkomst verlaten en op 3 februari 2012 hebt u in België asiel aangevraagd. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

B. Motivering

Uit uw asielerlaas blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de motieven ingeroepen door uw echtgenoot P.O. (...) (ov. 6.953.583). Gezien er ten aanzien van uw echtgenoot een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan er ook in uw hoofde niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De weigeringsbeslissing van uw echtg[e]noot volgt hieronder :

(...)

De beslissing van verzoeker wordt integraal hernomen

(...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekers roepen de schending in van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het "redelijkheidsbeginsel"; het "zorgvuldigheidsbeginsel" en de "motiveringsplicht".

2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekers werden gehoord en tijdens de interviews de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich konden laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekers kregen bovendien de kans om in hun

vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen inroepen. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.6. De Raad merkt op dat verzoekster, J.N., zich in ook het verzoekschrift uitsluitend steunt op het asielrelaas van verzoeker, P.O., en geen eigen asielmotieven aanvoert.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoekers – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moeten aantonen dat hun aanvraag gerechtvaardigd is. Zij moeten een poging ondernemen om het relaas te staven en dienen de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Hun verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers hun verklaringen voldoende zijn om hun voorgehouden vervolging in Mongolië geloofwaardig en aannemelijk te maken.

Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvragen.

3.3. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekers zijn ertoe gehouden de stukken waarover zij beschikken of kunnen beschikken voor te leggen. Verzoekers leggen geen identiteitsdocumenten voor, en tonen niet aan hun voorgehouden identiteit onmogelijk te kunnen adstrueren. Verzoeker verklaarde op het CGVS dienaangaande dat *“In Moskou heeft de smokkelaar mijn paspoort en id-kaart afgenomen”* en *“mijn id-kaart en paspoort, en de geboorteaktes van mijn kinderen. Ook een pp van mijn vrouw. Toen ik in BE aankwam had ik geen enkel identiteitsdocument meer”* en dat hij in België niet naar de ambassade is gegaan om een nieuw identiteitsdocument te bekomen (zie gehoor verzoeker CGVS p.2). Ook verzoekster bevestigde deze verklaringen tijdens haar gehoor op het CGVS *“Mijn man zegt dat al onze documenten door de smokkelaar zijn ingehouden”* (zie gehoor verzoekster CGVS p.2). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers op ernstige wijze tekortschieten in hun medewerkingsplicht en het ontbreken van enig identiteitsbewijs reeds een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid en deze van hun asielrelaas.

3.4. Uit verzoekers verklaringen en uit hun verzoekschrift blijkt dat ze hun land van herkomst hebben verlaten omdat verzoeksters familie tegen hun relatie zou zijn omwille van het verschil in godsdienst. Verzoeker zou om die reden zowel in 2006 als in 2011 zijn aangevallen door de familie van verzoekster. Tevens zou hij telefonische doodsb bedreigingen hebben ontvangen van zijn schoonbroers. Uit angst dat

bij een volgende confrontatie verzoeker zou worden vermoord of hij zelf iemand zou vermoorden, zouden verzoekers hebben besloten Mongolië te verlaten.

3.5. De Raad wijst er vooreerst op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van voormelde wet van 15 december 1980 stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

"[...]

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien k an worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief

internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]"

Aldus moet door verzoekers worden aangetoond dat de staat, noch partijen of internationale organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van hun grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade. De Raad stelt vast dat verzoekers geen enkele poging hebben ondernomen om tegen de bedreiging van de broers van verzoekster bescherming te bekomen van de autoriteiten van hun land. Ze lieten tot twee maal toe na naar de politie te stappen (zie gehoor verzoeker CGVS p.3; *"Ik ben toen niet naar de politie gegaan om klacht in te dienen en omdat mijn vrouw mij vroeg dat niet te doen en omdat het de eerste keer was."* *"De politie van Uvs is zeer corrupt. Daarom diende ik geen klacht in. Ik was er zeker van dat ik niet geholpen zou worden."*; zie ook p.9. *"Politie van Uvs is corrupt. Ten tweede heeft mijn vrouw mij gevraagd om niet naar de politie te gaan"*). Verzoekers blijven in hun verzoekschrift bij hun standpunt dat een beroep op de Mongoolse autoriteiten niet mogelijk was aangezien deze enorm corrupt zijn en benadrukken dat *"Verzoekers hebben tijdens het interview reeds uitgebreid gemotiveerd waarom zij de hulp van de lokale autoriteiten niet wilden inroepen"*. Hun uitleg dat het nutteloos was om naar de politie te gaan omwille van de corruptie, wordt echter niet aangetoond. Geenszins kan dit een reden zijn om geen inspanningen te ondernemen bescherming te zoeken en raad te vragen. De aan het verzoekschrift gevoegde internetartikels *"Annual Report 2012"* van Amnesty International en *"Corruption in Mongolia according to Transparency International"* van *"Mongolia Today"* volstaan niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst geen beroep zouden kunnen doen op bescherming van de nationale autoriteiten. Het verwijzen naar een algemeen rapport dat aangeeft dat corruptie in Mongolië wijd verspreid is, toont geenszins aan dat verzoekers *in concreto* geen bescherming konden genieten van de Mongoolse autoriteiten of dat de overheden onwillig waren bescherming te bieden. Het betreft immers een loutere plaatselijke familiale kwestie en zoals de bestreden beslissing terecht stelt is verzoeker boeddhist en behoort hij tot de religieuze meerderheid in Mongolië.

3.6. De Raad stelt vast dat de door verzoekers aangehaalde feiten niet zwaarwichtig genoeg zijn geweest om een beroep op internationale bescherming te rechtvaardigen, temeer nu verzoekers geenszins aantonen zich niet te kunnen beroepen op nationale bescherming noch aantonen geen intern vestigingsalternatief te hebben. De commissaris-generaal merkte dienaangaande in de bestreden beslissingen correct op dat het opmerkelijk is dat verzoekers na de laatste aanval nog vijf maanden in Jargalant konden wonen zonder dat hun (schoon)familie hen daar kwam opzoeken. Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor op het CGVS echter aan daar niet te kunnen blijven wonen aangezien *"Ze zouden mij toch gevonden hebben als ik daar zou blijven wonen. Ze zouden mij snel vinden als ze tegen iemand zeggen een misvormd oor zullen ze mij snel vinden"* (zie gehoor verzoeker CGVS p.9).

Verzoeker beperkte zich tijdens zijn gehoor tot deze blote bewering, maar bracht echter geen enkel concreet element aan waaruit zou blijken dat zijn schoonfamilie er werkelijk op uit zou zijn verzoekers op te sporen. Wanneer aan verzoeker gevraagd werd waarom hij niet in een andere stad in Mongolië, bijvoorbeeld Ulaanbaatar, zou kunnen wonen, stelde hij dat *"Iedereen bezoekt eens de hoofdstad. Mijn vrouw zou daar geen werk vinden en ik ook niet. We hebben geen woning daar. We hebben geen familie of kennissen in Ulaanbaatar. Ik heb speciaal voor BE gekomen om naar hier te komen. Als kind las ik over Jean-Claude Vandamme. Ik heb meer informatie over BE dan andere Europese landen. Ik vond BE een democratischer land dan andere Europese landen. Het is de grootste stap in mijn leven geweest"*. Verzoeker voert slechts persoonlijke migratievoorkeuren aan gesteund op economische motieven die geen bescherming nodig maken, laat staan internationale bescherming. Ook waar verzoekers in hun verzoekschrift nog aanvoeren dat *"Zij kunnen zich niet ergens anders in Mongolië vestigen! In eerste instantie omdat hun leven er in gevaar zou zijn, maar eveneens omdat verzoekers*

hun leven er niet kunnen opbouwen zonder zich onveilig te voelen” blijven ze in gebreke concrete argumenten aan te halen om aan te tonen dat ze zich niet elders in Mongolië zouden kunnen vestigen.

3.7. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Het enkele opwerpen van de bewering *“Verzoekers hebben problemen omwille van het feit dat ze een relatie met elkaar onderhouden, ondanks hun verschillende geloofsovertuiging”* neemt de Raad niet aan als een voldoende precisering van de wijze waarop artikel 9 van het EVRM, dat betrekking heeft op de vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst, in zoverre al ontvankelijk, *in casu* zou zijn geschonden.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift tenslotte verwijzen naar het aan hun verzoekschrift gevoegde arrest van de Raad van State, wijst de Raad erop dat deze uitspraak geen precedentswaarde heeft. Daarenboven is geenszins aangetoond dat het hier vergelijkbare zaken betreft.

3.8. Voorts ondernemen verzoekers in het verzoekschrift geen ernstige poging om de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengen zij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers beperken zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissingen, maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissingen kunnen weerleggen. Verzoekers weerleggen dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissingen overeind.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Daarnaast stellen verzoekers dat de materiële motiveringsplicht is geschonden, gezien het CGVS hen het subsidiaire beschermingsstatuut weigert zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij hun individuele redenen na te gaan. Uit de motivering zou niet blijken dat artikel 48/4, § 2, a, b en c onderzocht werd, terwijl daar in de context van verzoekers wel degelijk voldoende redenen voor zijn. Indien zij dienen terug te keren hebben zij schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren, wat in strijd is met artikel 3 EVRM.

4.2. De Raad stelt vast dat de bewering van verzoekers berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissingen. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zouden zijn. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

4.3. Verzoekers gaan er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien het asielrelaas van verzoekers niet geloofwaardig is, kunnen zij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van hun relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. De verwijzing door verzoekers naar het rapport van Amnesty International dat stelt dat *“Complaints of torture and other ill-treatment against law enforcement officials did not, according to available information, result in any*

convictions. As in previous years, the government did not publish information and statistics on investigations, prosecutions and convictions of law enforcement officials accused of torture and convictions of law enforcement officials accused of torture and other ill-treatment" kan niets wijzigen aan deze vaststelling.

4.4. In zover verzoekers zich beroepen op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dienen verzoekers elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in hun land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Voor zover verzoekers zich beroepen op de algemene situatie, werken zij dit middel niet uit en tonen zij niet aan dat de situatie waarnaar zij verwijzen, zou kunnen vallen onder artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

4.5. Verzoekers tonen niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Verzoekers vroegen tevens de beslissingen te vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek. De Raad stelt vast dat gelet op wat voorafgaat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekers maken geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantonen dat de gegrondheid van hun asielmotieven onvoldoende werd onderzocht noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoeren waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK